

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2412/2021
02.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате разлике плате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3572/20 од 18.12.2020. године, у седници већа одржаној 02.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3572/20 од 18.12.2020. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3572/20 од 18.12.2020. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2351/19 од 16.06.2020. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене плате коју је остварио по основу обављеног рада и временаведеног на раду, у периоду од 13.04.2014. године до 28.02.2017. године, у укупном износу од 2.203.094,98 динара са законском затезном каматом, исплати:

-за април 2014. године износ од 36.967,21 динара са законском затезном каматом почев од 25.05.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за мај 2014. године износ од 62.559,91 динара са законском затезном каматом почев од 25.06.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за јун 2014. године износ од 62.559,91 динара са законском затезном каматом почев од 25.07.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за јул 2014. године износ од 67.680,79 динара са законском затезном каматом почев од 25.08.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за август 2014. године износ од 67.680,79 динара са законском затезном каматом почев од 25.09.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за септембар 2014. године износ од 67.680,79 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за октобар 2014. године износ од 67.680,79 динара са законском затезном каматом почев од 25.11.2014. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,

-за децембар 2016. године износ од 71.213,14 динара са законском затезном каматом почев од 25.01.2017. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате,
-за јануар 2017. године износ од 68.776,62 динара са законском затезном каматом почев од 25.02.2017. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате и
-за фебруар 2017. године износ од 67.899,98 динара са законском затезном каматом почев од 25.03.2017. године према Закону о висини стопе затезне камате до исплате, те да за период од 13.04.2014. године до 28.02.2017. године, за тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда ПИО у висини на дан уплате, на утврђене новчане износе, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 716.760,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2351/19 од 16.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати на име накнаде штете за мање исплаћене плате које је тужилац остварио по основу обављеног рада и временаведеног на раду у периоду од 13.04.2014. године до 28.02.2017. године, износ од 2.203.094,98 динара са законском затезном каматом на појединачне одређене износе, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да на утврђене новчане износе мање исплаћене плате тужиоцу за период од 13.04.2014. године до 28.02.2017. године, уплати доприносе за обавезно пензијско инвалидско осигурање код Републичког фонда ПИО у висини на дан уплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 234.300,00 динара, док је ставом четвртим изреке, обавезан тужилац да туженој на име трошкова насталих у поступку по жалби, исплати износ од 33.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3572/20 од 18.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијени као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији да када је тужилац распоређен у службу за организован криминал, дотадашња плата са места са ког је премештен у односу на садашњу плату, прати промене претходне плате.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене, а решењем тужене од 03.04.2012. године са послова радног места ... у Одељењу за интеграцију и апликативну подршку Управе за информационе технологије Сектора за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, трајно је премештен на радно место ... у Одељењу за сарадњу са Хашким трибуналом, оперативну аналитику, логистичке послове и документовање у Служби за откривање ратних злочина, Управе криминалистичке полиције. Тужиоцу је на претходном радном месту исплаћивана плата према укупном коефицијенту 30,54, а након премештаја у Службу за откривање ратних злочина укупни коефицијент за исплату плате тужиоцу је 32,78. У овом поступку тужилац потражује разлику плате коју је остварио у утуженом периоду обрачунате по коефицијентима утврђеним Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова и двоструког износа плате коју је остваривао на пословима са којих је ступио на рад у организациону јединицу тужене надлежну за откривање ратних злочина. Током поступка је изведен доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, који је дао мишљење да висина позитивне нето разлике плате тужиоца коју је остварио непосредном применом закона и уредбе у односу на исплаћени износ плате за наведени утужени период, без увећања зараде, минулог рада и слично, износи 2.203.094,98 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев са закључком да износи које тужилац потражује нису правилно утврђени и не представљају разлику између плате коју је тужилац примио и плате која му припада према члану 2. Уредбе о платама лица која врше функцију и обављају послове у тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине, с обзиром да се према назначеној одредби наведена разлика утврђује између двоструке плате према претходном радном месту и основне плате коју је запослени примао у утуженом периоду.

По оцени Врховног касационог суда, погрешно су нижестепени судови применили материјално право.

Закон о раду у члану 104. став 1. прописује да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Чланом 2. став 2. Уредбе о платама лица која врше функцију и обављају послове у тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине („Службени гласник РС“, бр 97/2003...67/2005), прописано је да плата старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, руководиоца и заменика руководиоца Посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у Посебној притворској јединици, обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад.

Следећи наведени нормативни оквир, Врховни касациони суд је заузео становиште да се поменутом Уредбом установљава право тужиоцу, као овлашћеном службеном лицу запосленом у Служби за откривање ратних злочина, на исплату двоструког износа плате коју би остварио у спорном периоду (од априла 2014. године закључно са фебруаром 2017. године) у односу на висину основне плате коју би примао на месечном нивоу на радном месту на коме је био претходно радно ангажован

до момента премештаја у поменутој службу. То подразумева, да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту, последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате у Служби за откривање ратних злочина.

Врховни касациони суд указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право приликом одмеравања двоструког износа месечне основне плате тужиоцу, након распоређивања на радно место у Служби за откривање ратних злочина. Наиме, нижестепени судови сматрају да се као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у читавом спорном периоду узима само онај износ који је тужиоцу исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у Служби за откривање ратних злочина, при чему нису од утицаја, нити се узимају у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна. У том смислу тужиоцу припада право на накнаду штете због неосновано умањене плате за период од 13.04.2014. године до 28.02.2017. године у укупном износу од 2.203.094,98 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, у висини утврђеној на основу налаза судског вештака економско-финансијске струке, те је тужена у обавези да у корист тужиоца, на ову разлику плате уплати и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 165. став 2. ЗПП одлучио и о трошковима целог поступка, па је обавезао тужену да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 716.760,00 динара. Трошкови поступка се односе на: састав тужбе и једног образложеног поднеска по 16.500,00 динара, заступање на осам одржаних рочишта по 18.000,00 динара, два неодржана рочишта по 9.750,00 динара, састав жалбе и ревизије по 33.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21). Тужиоцу је према опредељеном захтеву и важећој Таксеној тарифи досуђено и на име судских такси за тужбу, првостепену одлуку, жалбу и другостепену одлуку по 59.815,00 динара и за ревизију и ревизијску одлуку по 97.500,00 динара. Тужиоцу су признати и трошкови вештачења у износу од 20.000,00 динара. Трошкови поступка су одмерени на основу члана 153, 154. и 163. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**